

ятеля, който идѣше за насъ. Ето, това се рѣшаваше въ оная скромна овчарска колиба. Ботевъ нипълно бѣ съгласенъ съ горното. Азъ поне вѣрвамъ въ това, но пакъ отказа на Войновски да продължи пѣтя къмъ Панагюрище. И защо той стори това? Да ли отъ нѣкакви висши съображения? Да ли въ него имаше прѣднина общия интересъ прѣдъ частния? Дали той вѣрваше и можеше ли да вѣрва, че тамъ разбита четата отъ многочислената турска войска, която се виждаше да иде, ще принесе по голѣма полза, далечъ отъ Панагюрище и др.? — Слѣдва, че не. Това той стори отъ оная общечовѣшка слабостъ, просто огъ егоизмъ, това бѣ отъ славолубие. Ако той се подчинеше на правдата — той рискуваше да изгуби оная слава, за която може би мечтаеше. Той бѣше вече убитъ физически, силитѣ му бѣха го напустнали, той не можеше да продължава пѣтя, той трѣбваше да напустне дружината, да остане тамъ и послѣ назадъ. Прѣдъ видъ на това казвамъ, той рѣши да отвори онова голѣма сражение, пѣкъ да умрѣ срѣдъ своята вѣрна и обична дружина, заедно съ тѣхъ, пѣкъ принесла, или не, по-голѣма полза. Ако продължавахме пѣтя, естеств. слѣдваше, че управлението на дружината щеше да бѣде вече въ рѣцѣтъ на Войновски, а може би и бѣдащата слава и нему вѣнецъ щеше да поднесе. Тогава Войновски справедливо недоволенъ отъ оная постѣпка на Ботева, взема 15—20 момчета и незабѣлѣзано се отдѣли на юго-изтокъ, като напустна дружината, обаче това за всички момчета бѣ неизвѣстно. Всички мислѣха, че той се установи на позиции къмъ дѣсното крило. Тия тайни азъ заучихъ отпослѣ лично отъ него, слѣдъ разпадането на дружината послѣ сражението, съ когото имяхъ щастието на ново да се събера.

Ягнетата печени недопечени бѣха разпрѣдѣлени между момчетата цѣли. Имаше още 5—6, които продължаваха да се пекатъ. Врѣмето не бѣше за отлагане. Рѣшени да се биемъ трѣбваше да се приготвимъ,